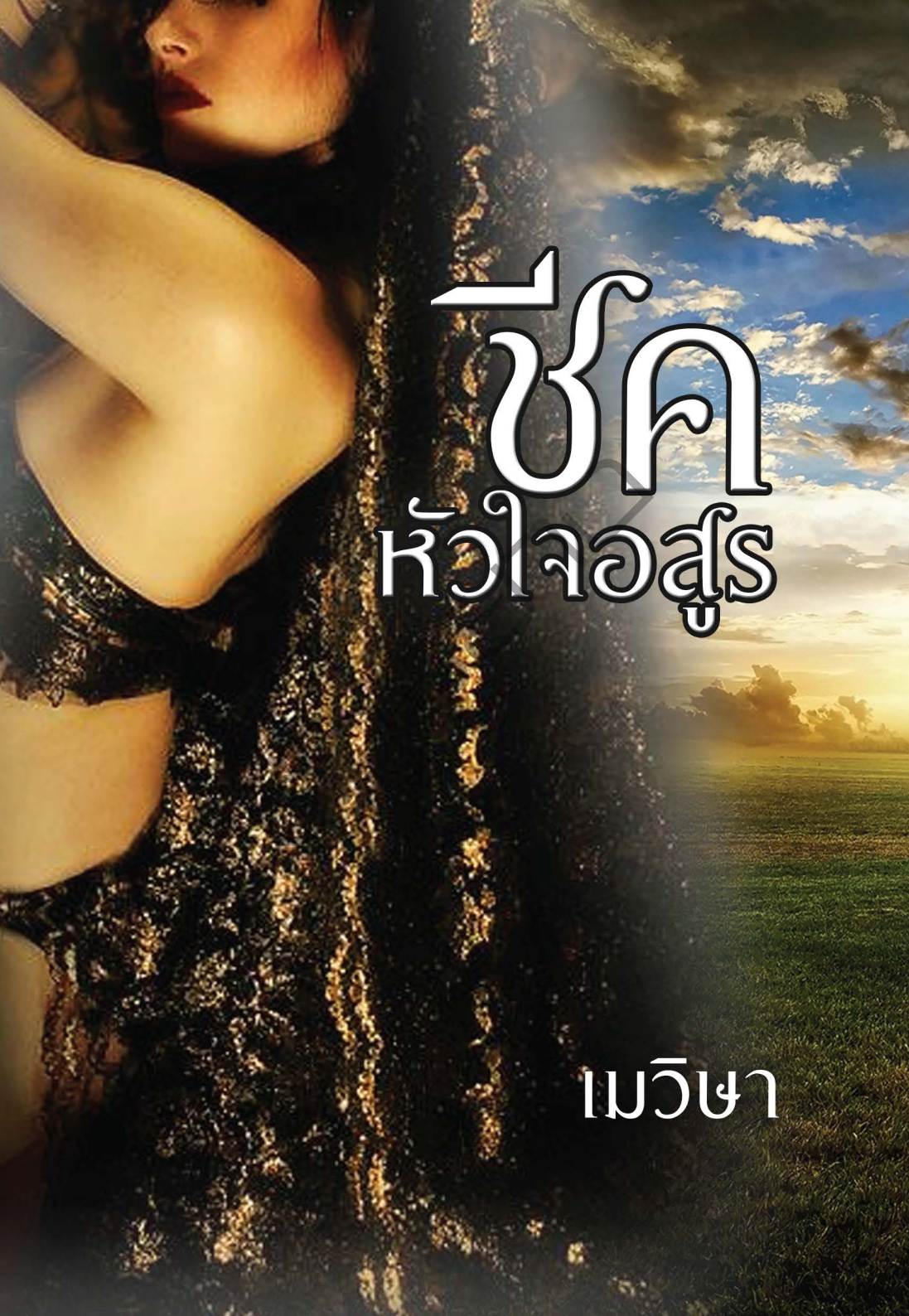

รัก หัวใจสุร

เมวิษา

ด้วยมัวแต่จมอยู่ในความคิดของตัวเอง เรเชลจึงไม่สังเกต
เห็นยามประตูห้องน้ำเปิดออก ร่างสูงใหญ่ของคนหนึ่งปรากฏขึ้นแทน
ที่ในความคิด

“เธอเข้ามาอยู่ที่นี่เอง! อะโดเรเชียนบอกฉันว่า เธอหนีไปเสีย
แล้ว”

เรเชลยืนตัวแข็งไม่ต่างจากรูปปั้นเทพธิดาที่สร้างจากหินอ่อน
ซึ่งประดิษฐานอยู่ในถ้ำ ดวงตาภายใต้เรือนผมเปียกชื้นชุ่มฉ่ำจ้องเขม็ง
ไปที่เขา

น้ำสีเขียวอ่อนกลืนต้นสนกระเพื่อมไปมารอบๆ เรือนร่าง
ขาวผ่องของเธอ ความใสไม่ต่างจากกระจกของมันทำให้เขามอง
เห็นเรือนร่างเปล่าเปลือยของเธอได้ชัดเจนแทบทุกตารางนิ้ว...

นี่คือวินาทีแห่งหายนะครั้งที่สองของชีวิต เพียงแต่ว่าครั้งนี้
เธอไม่ได้หมดสติและต้องการความเมตตาจากใครให้ยื่นมือเข้ามา
ช่วยเหลือ

“อะ...ฉันกำลังอาบน้ำอยู่นะคะ” เธอพูดเสียงเครือขัด มือความ
หาฟองน้ำสีเขียวขนาดใหญ่ที่หลุดมือไปเมื่อครู่รอบตัว หวังจะใช้มัน
เป็นเกราะป้องกันจากสายตาเขา ที่แม้ว่าจะดูสยดสยองไปแล้วก็ตาม

ช็อคหัวใจอสูร

โดย เมธิษา

Copyright

สี่สี่เขียวอมเทาบอกให้รู้ถึงแนวนนสูงๆ ต่ำๆ สลับกัน ที่ราบสี่เขียวออกเงินด้านล่างที่เห็นนั่นคือทุ่งต้นมะกอกและยี่โถจีนสีสันสดใส ถนนเต็มไปด้วยทางโค้งครึ่งแล้วครึ่งเล่ากำลังพาเธอมุ่งหน้าไปสู่จุดหมายปลายทาง ซึ่งเป็นที่ราบสูงเต็มไปด้วยก้อนหินด้านบน ผืนตลบล้างไล่หลังยามรถแล่นผ่าน

ต่ำลงไปทางด้านซ้ายของถนนคือผืนทะเลอันกว้างใหญ่ บ้านสร้างจากหินสีขาวหลังหนึ่งเกาะตัวสูงขึ้นไปตั้งอยู่บนไหล่เขา

เงาต่ำของร่างหนึ่งซึ่งอยู่หลังที่กำบังปรากฏขึ้นพร้อมดวงตามืดมิด เขาเฝ้ามองยามรถแล่นผ่านไปท่ามกลางกลุ่มผืนคว้นที่ตลบฟุ้ง และภายในเวลาแค่ไม่กี่วินาที เงาร่างนั้นก็จางหายไปราวกับเป็นภูตผีวิญญาน

สำหรับเรเซลแล้ว ทุกอย่างดูเหมือนเป็นความฝัน ยังรู้สึกแปลกนิตๆ ที่ได้ขึ้นไปอยู่บนอากาศ แล้วก็กลับลงมาพื้นดินเบื้องล่างภายในเวลาไม่นาน ถึงหญิงสาวจะสนุกกับการเดินทางด้วยเครื่องบินครั้งแรกในชีวิต แต่ก็ดีใจเหลือเกินที่ได้หลุดออกมาจากเสียงอะอะอีกที และความโกลาหลวุ่นวายในสนามบินหลังจากเครื่องบินร่อนลงแตะพื้น

ต้องขอบคุณชั้นเรียนวิชาภาษาสเปนตอนค่ำ ที่ทำให้เธอผ่านขั้นตอนต่างๆ ที่สนามบินมาจนถึงตอนนี้ได้โดยไม่ยากเย็น หลังจากนั้นจึงเดินออกจากตัวอาคารมายืนภายใต้แสงแดดจัดจ้าภายนอก เพื่อต่อคิวรอแท็กซี่เหมือนคนอื่นๆ

ตอนนี้ค่อยรู้สึกผ่อนคลายขึ้นหน่อย สามารถชื่นชมกับทิวทัศน์สอง

ข้างทางบนถนนเรียบหาดมุ่งหน้าสู่บาเฮีย คอนซาซ ซึ่งแปลความหมายได้ว่าอ่าวหอย คลื่นในทะเลซัดมาเป็นระลอก ผืนทะเลสีน้ำเงินสะท้อนเป็นประกาย อากาศที่พัดผ่านกระजरณข้างตัวที่เปิดเอาไว้ นั่น พัดพาเอากลิ่นของดินแดนมหัศจรรย์อันไม่คุ้นเคยมาเตะจมูก

เป็นกลิ่นที่อบอวลไปด้วยความเก่าแก่ของประวัติศาสตร์อันยาวนาน ทั้งอบอุ่นและน่าหลงใหล แม้จะตกอยู่ภายใต้ความป่าเถื่อนรุนแรงตลอดมา

ที่นี่ไม่ได้เป็นเพียงดินแดนแห่งต้นยี่โถ หรือต้นจีเรเนียมสีแดง กามะหยี่อันสวยงามที่สูงตระหง่านจนเกือบเท่าเทียมกับหลังคาของบ้านสีขาวเหล่านั้น หากแต่ยังเป็นดินแดนที่เต็มไปด้วยการนองเลือดบนผืนทรายของเหล่าวีรกระทั้ง และยังเป็นที่ตั้งศาลมิดของเหล่าสมาชิกภคินีไอส์ครอสในอดีต ที่นิยมความรุนแรงและโหดร้าย พวกเขายังคงสืบทอดความเชื่อนี้มาสู่ลูกหลานรุ่นแล้วรุ่นเล่า ผู้ที่ละอายต่อบาปซึ่งได้กระทำไปแล้วยังคงแห่บนถนนในวันสำคัญทางศาสนา และใช้เชือกเป็นปมหวดเพี้ยนสสร้างความเจ็บปวด

ที่นี่ยังเป็นดินแดนที่ผสมผสานระหว่างพระอาทิตย์สีทองสดใส และเงาดำอันมืดมิดเข้าไว้ด้วยกัน เห็นได้จากแรงบันดาลใจและความเศร้าโศกที่ถ่ายทอดผ่านบทเพลง

และดวงตาสีเข้มที่จ้องมองมาที่หญิงต่างชาติดอย่างระแวงระวัง

เรเชลเบิกบานใจไปกับทุกสิ่งที่ได้เห็นและสัมผัส ถึงจะต้องห่างจากลุงและป้า แต่เธอก็อยากมาที่นี่เหลือเกิน บางคนสันนิษฐานว่าท่าทางสุขุมและมั่นใจในตัวเองของเธอนั้น ปกปิดสัญชาตญาณลึกๆ ว่าคนอย่างเธอนั้นเหมาะกับเมืองแห่งแสงอาทิตย์อันแรงกล้า ที่สาดแสงลงมายังดินแดนแห่งกระทั้งดู นกฟลามิงโก้ และภาษาที่ถูกถ่ายทอดออกมาจากการเดินรำฟลามิงโก้

แต่พอได้ลงมาทางใต้จริงๆ แล้ว ดูเหมือนเวลาจะหยุดนิ่งอยู่กับที่
รถที่นานๆ จะผ่านมาบนถนนเรียบหาดสักคันหนึ่งนั่น เป็นเหมือนสิ่งเดียว
ที่นำเอาวิถีชีวิตแบบคนเมือง ผ่านเข้ามาสู่ผู้คนที่ทำไร่และปลูกองุ่นที่นี่

ลักรถที่หมุนไปเรื่อยๆ นั้น กำลังนำพาเรเซลเข้าไปใกล้ดอน รัมอส
มากขึ้นเรื่อยๆ

เขาคือชายหนุ่มที่เป็นแบบฉบับของผู้ชายหน้าตาดีในทุกๆ แ่ง แถม
ยังเล็ดร้อนเหมือนคนลาติน

ยามจ้องลึกเข้าไปในดวงตาเขานั้น เธอคิดว่าเขาคือผู้ชายที่สมควร
จะได้รับความชื่นชมจากสุภาพสตรีทุกคนอย่างแท้จริง

เขาคงคิดเหมาเอาว่าเขาเป็นหญิงสาวบ้านนอกหัวอ่อนคนหนึ่ง
ขณะที่เธอเองก็อยากให้ตัวเองเจโลกมากกว่าที่เป็นอยู่

อยากรู้ว่าถ้ามีโอกาสได้เป็นหญิงสาวเฝ้าร้อนที่สามารถดึงดูดใจ
ผู้ชายอย่างดอน รัมอส กิล เดอทอเรสแล้วจะรู้สึกอย่างไร

หลับตาลงเมื่อไหร่ ภาพหน้าตาคมเข้มหล่อเหลาของเขาจะปรากฏ
ขึ้นในความคิดเสียทุกครั้งไป...

ชุดสูทสีน้ำตาลอ่อนนั้นทำหน้าที่ราวกับเป็นผืนหนังชั้นนอก ที่
ปกคลุมเรือนร่างกระฉับกระเฉงของเขาเอาไว้ และถ้าตั้งสมาธิให้มากพอละก็
เหมือนเธอสามารถสัมผัสกับความอบอุ่นจากมือเขาได้เสียด้วยซ้ำไป

หัวใจเอียงวูบเมื่อนึกถึงเหตุการณ์ตอนที่เขาสัมผัสตัวเธอ ยามส่ง
กระเป๋าคืนให้บนดัก

ตอนนั้นเองที่เธอสังเกตเห็นแหวนทองดักเป็นเกลียววงใหญ่ปรากฏ
อยู่บนมือเขา

อาการถอนหายใจน้อยๆ หลุดรอดออกมาจากเรียวปากเธอ ไม่ว่า
จะแต่งงานแล้วหรือยัง คนอย่างดอน รัมอสถือเป็นผู้ชายที่ห่างไกลเกินเธอ
จะเอื้อมถึง ไม่ต่างจากภูเขาสันสูงใหญ่ในสเปน

แต่ก็ไม่มีอะไรมาหยุดไม่ให้เธอจินตนาการเรื่องราวโรแมนติคเกี่ยวกับเขาได้... เพราะความรู้สึกที่เกิดขึ้นนั้นเหมือนกับการนั่งเงียบๆ ในโรงหนังอันมืดสลัว เพื่อดูภาพยนตร์ของนักแสดงคนโปรด เคยอ่านที่เขาบอกว่าภาพยนตร์นั้นมีพื้นฐานมาจากความฝันของคนเหงา และเธอก็ค่อนข้างเชื่อว่ามันมีความจริงอยู่มากเอากว่าที่ได้ยว

การรักเขาแล้ว她不รักตอบนั้นดีกว่าการไม่รู้จักรักความรักเอาเสียเลย นักแสดงคนโปรดในภาพยนตร์นั้น ไม่สามารถหักใจได้เหมือนมนุษย์ที่มีตัวตนจริง เขาผู้นั้นจะยังคงเป็นอีโรในฝัน ที่ให้ความสนทสนมและไม่เคยทำให้ผิดหวัง ไม่เหมือนมนุษย์ที่บางทีก็ไม่สมบูรณ์แบบเท่าในแง่ของหน้าตา และรูปร่าง ถึงเขาไม่สามารถโอบกอดเราได้ แต่ดวงตาที่จ้องผ่านหน้าจอออกมานั้น สามารถสื่อสารถึงความต้องการนั้นได้แทน

ที่นี่เหมือนมีแรงดึงดูดบางอย่าง เรเซลสัมผัสกับมันได้ตั้งแต่ได้นั่งรถผ่านถนนเลียบหาดมุ่งหน้าสู่ ลว กรานฮา วิสตา¹ หัวใจของเธอเต้นแรงขึ้นด้วยความคาดหวัง อยากเห็นบ้านหลังนั้นเต็มกำลัง เชื่อกันว่ามันคงเป็นทุกอย่างเหมือนอย่างที่ไดจินตนาการไว้ และน่าจะเป็นบ้านที่มีการตกแต่งสไตล์โมร็อกโกปะปนอยู่ด้วย

อยู่ๆ คนขับก็พูดอะไรบางอย่างผ่านโหล่มาเข้าหูเธอ พอเรเซลพอจับความได้ แท้ซึ่ก็ชนกับอะไรบางอย่างบนถนนและเสียการควบคุม

จังหวะเหวี่ยงของมันก็ทำให้เธอถลาเอาหัวไปกระแทกกับเบาะหน้า เจ็บแปล็บขึ้นมาเพราะหัวคิ้วไปชนเข้ากับขอบเบาะเข้าอย่างจัง จากนั้นก็รู้สึกเหมือนถูกเหวี่ยงกลับไปยังหลังเบาะอันว่างเปล่า

หญิงสาวนอนหมดสติอยู่ที่เบาะหลังของรถ ไม่รู้สึกลึนว่าล้อหลังของรถกำลังตะกุกอยู่กลางอากาศ และกำลังจะหลุดตกลงไปในมหาสมุทร

¹ บ้านในฟาร์ม

โชคดีที่มีก้อนหินขนาดใหญ่ที่โผล่ออกมาจากหน้าผากันเอาไว้เสียก่อน สิ่ง
ที่ขวางทางแท็กซี่เอาไว้ยังคงกั้นอยู่บนถนน มันคือกระสอบผักที่หล่นลง
มาจากรถบรรทุกโดยที่คนขับไม่รู้ตัวนั่นเอง

ชีวิตของเรเซลแขวนอยู่กับความสมดุลของรถ ขณะที่คนขับภาวนา
ขอพรต่อพระผู้เป็นเจ้าทุกองค์เท่าที่พอนึกออก แต่ด้วยความที่รถคันค่อนข้าง
ใหญ่ ถึงเขาจะกระแทกท้ายลงบนเบรคอย่างแรงแล้วก็ยังไม่สามารถทำ
อะไรได้ แม้ตอนที่ทางด้านหลังจะมีรถคันใหญ่เลี้ยวเข้ามาพร้อมผู้โดยสาร
สองคน แต่คนขับแท็กซี่ก็ยังพาลมอ่อนวอนเทพเจ้าให้ช่วยปกป้องเขา เพื่อ
เห็นแก่ภรรยา ลูกๆ ทั้งสี่คน แม่ ลามไปจนถึงลุงป้า น้าอาและญาติๆ อีก
ด้วย

แท็กซี่ถูกล่ามไว้กับด้านหลังของลิμουซีน ซึ่งไซเฟอร์สตาร์ทเร่งเครื่อง
ดึงเอาไว้อยู่ตลอด ชายคนหนึ่งตะโกนบอกให้คนขับแท็กซี่กระโจนออกมา
จากรถ หลังจากเขาคิดว่าตัวเด็กสาวด้านหลังเอาไว้ได้เรียบร้อยแล้ว

วิ ลึกเหมือนโดนกระแทกอย่างแรง กลืนคอนยัคในปากทำให้เธอ
ได้สติกลับคืนมา...

และถึงกับสลัดก เมื่อของเหลวร้อนเป็นไฟไหลเรื่อยลงไปตาม ลำ
คอ...เธอพยายามดึงขวดที่จ่ออยู่ริมฝีปากออกด้วยเรียวแรงอันอ่อนล้า

“อีกนิดหนึ่ง” เสียงนั้นมีอำนาจบางอย่างที่ทำให้เธอยอมทำตาม
และพอกะพริบตาลืมขึ้นมา ก็พบว่าตัวเองกำลังจ้องใบหน้าคมสันสี่แทน
ออกน้ำตาของผู้ชายมั่งที่ใช้ชีวิตส่วนใหญ่อยู่กลางแจ้งด้วยสายตาฉงน
ดวงตาคู่นั้นเพ่งมอง

เธอรู้สึกแปลกๆ เหมือนเคยรู้จักเขามาก่อน แต่ด้วยความที่หัวกำลัง
หมุนตัวและเจ็บแปลบจึงนึกชื่อเขาไม่ออก และไม่รู้สักนิดว่าตัวเองมานอน

ในอ้อมกอดของเขา บนเบาะอันกว้างขวางสะดวกสบายภายในรถยนต์
หรรษาที่วิ่งเรียบเสียจนนึกว่ากำลังเดินทางไปสู่อวกาศครั้งนี้ได้อย่างไร

“เธอโดนกระแทกเข้าอย่างจัง...ชินญอริต้า ถ้าเราไปถึง/ราวสัปดาห์
เมื่อไหร่ เธอจะต้องไปนอนบนเตียง”

เตียง! เรเชลดี้นรนไปมาท่ามกลางความเจ็บปวด และอาการสับสน
ในสมอง

“ทะ...ทำไมฉันถึงมาอยู่ที่นี่ได้คะ”

“อีกสักพักเธอก็จะนึกออกเอง” เขายืนยัน และยื่นขวดคอนยัคให้
กับอีกคนที่นั่งอยู่ตรงเบาะหน้ารถ “ดื่มนี้เสียสหาย นายเองก็โดนกระแทก
อย่างรุนแรงเหมือนกัน”

“ขอบคุณครับ ถ้าคุณไม่ยื่นมือเข้ามาช่วยเหลือล่ะก็หญิงสาวชาว
อังกฤษผู้นี้และตัวผมเอง คงได้ร่วงลงมหาสมุทรไปพร้อมกับรถอันน่าเวทนา
คันนั้นแล้ว”

“ฉันหวังว่าเธอคงมีประกัน”

เรเชลได้ยื่นน้ำเสียงทุ้มต่ำดังขึ้นบนหัว น้ำเสียงของเขาฟังดูคุ้นหู
เหลือเกิน

เกิดอะไรขึ้นกันแน่ะ หญิงสาวพยายามทบทวนความทรงจำ...
เศษเสี้ยวของเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกำลังปะติดปะต่อกันในหัว ค่อยๆ รวมตัว
เป็นภาพต่อเนื่อง

“รถแท็กซี่ชนเข้ากับอะไรสักอย่าง!” เธอร้องขึ้น

“เรื่อนึกออกแล้วนั่นสิ”

หญิงสาวเงยหน้าขึ้นพิจารณาดวงหน้าคมเข้มที่ลอยอยู่ด้านบน
ความคุ้นเคยอันแปลกประหลาดที่เกิดขึ้นเมื่อครู่ดูจะลดลง ไม่สิ เธอไม่เคย
เห็นผู้ชายคนนี้อีกก่อน เขาเป็นใครกัน

ดูเหมือนเขาจะอ่านความคิดเธอออก จึงตอบกลับมา

“ฉันชื่อว่าการิม เอลคาลิด เดอทอเรส” เขาบอกเธอ “เธอพอจำชื่อตัวเองได้ไหม...ชินญูริต้า”

“คะ ฉันชื่อเรเชล เลย์น” เธอมองเขาด้วยสายตาเหมือนไม่อยากจะเชื่อ ผู้ชายที่สัมผัสภาวะนี้เธอที่โรงแรมโรยัลชื่อว่า ดอน รามอส กิล เดอทอเรส ทำทางสองคนนี้จะเกี่ยวข้องกันไม่ทางใดก็ทางหนึ่ง มิน่าล่ะเธอถึงได้ค้นหาคนตาผู้ชายสายเลือดสเปนคนนี้นักหนา

“ฉัน...ฉันกำลังจะไปที่ ลา กรานฮา วิสตาคะ” เธอบอกเขา พยายามปิดตัวให้พ้นออกมาจากอ้อมแขนของชายแปลกหน้า...แต่ให้ตายเถอะทำไมแขนเขาถึงได้แข็งแรงแบบนี้ละ เพราะมันพันหนาการตัวเธอเอาไว้ราวกับเชือกหนัง

“เธอรู้สึกแข็งแรงขึ้นแล้วหรือยัง” เขาถาม

เธอพยักหน้ารับ “กะ...เกิดอะไรขึ้นกับรถแท็กซี่คันนั้นคะ”

“มันร่วงลงไปตามหน้าผา และเธอก็เกือบจะร่วงตามลงไปด้วยเช่นกัน พอติดันกับคนขับเห็นเข้า เราไปช่วยเอาไว้ได้พอดี”

เรเชลตัวสั่นเมื่อนึกถึงยามรถแท็กซี่ที่ร่วงหล่นไปตามหน้าผา

“ถ้าอย่างนั้นคุณก็เป็นคนช่วยชีวิตพวกเราเอาไว้สิคะ ชินญูริ”

“ฉันก็คิดอย่างนั้น”

“ขอบคุณคะ”

“ตำนานที่เล่ากันในประเทศบ้านเกิดของพ่อฉันกล่าวไว้ว่า ถ้าผู้ชายคนไหนช่วยชีวิตคนได้หนึ่งหรือสองคน เขาผู้นั้นจะได้รับบุญแก่ที่นำไปสู่สวรรค์ชั้นในสุด”

เรเชลไม่สามารถบอกได้ว่า ตำนานที่เขาว่านั้นเป็นเรื่องจริงหรือแค่เล่าขานๆ กันแน่ ดูจากเปลือกตาที่หุบลงมาครั้งหนึ่งนั้น ทำให้ตาเขาดูกลับเหมือนที่เคยได้ยินคนบอกกันว่า เป็นแววตาของคนตระวันออก เขาค่อยคลายอ้อมกอด เธอจึงค่อยขยับออกมาจากสัมผัสใกล้ชิดนั้นได้

หญิงสาวเอนหัวลงฟังเบาๆ นั่งเฝ้านุ่มภายในรถ และเมื่อจังหวะหัวใจเริ่มเต้นเบาลงเล็กน้อย จึงเอ่ยถามคำถามที่คาใจมาตั้งแต่ได้ขึ้นชื่อของเธอ

“คุณเกี่ยวข้องกับชินญอร่าวาลคาเรล โนวาลิสหรือเปล่าคะ”

“เราเป็นลูกพี่ลูกน้องกัน” เขาตอบ “นี่ก็ออกแล้ว เธอคงไปที่สวนกรานฮา วิस्ता เพื่อรับหน้าที่เป็นพี่เลี้ยง ให้กับลูกสาวของเธอใช่ไหม ชินญอริต้าเลย”

“ค่ะ โชคดีเหลือเกินที่คุณเองก็กำลังจะไปที่นั่นพอดี ชินญอริ”

“มันคือโชคดี หรือโชคชะตาฟ้าลิขิตกันนะ” เขาเพิ่มพ้ำ

ถ้าดูจากความเป็นลูกครึ่งที่ปรากฏให้เห็นชัดเจนของเขาแล้ว เรเชลเชื่อว่าเขาน่าจะคิดว่าเป็นเพราะอย่างหลังเสียมากกว่า หรือที่คนอาหรับเรียกมันว่า พรหมลิขิต

“คุณกำลังจะเดินทางไปเยี่ยมชินญอร่าลูกพี่ลูกน้องคนนี้ของคุณพอดีหรือคะ”

“ไม่เชิง...” เสียงตลกขี้ตลกของเขาดังขึ้น “ดูเหมือนเธอจะยังไม่รู้จักกรานฮาหรือบ้านในฟาร์มแห่งนี้ดี”

“ค่ะ” เธอยอมรับ และนี่ก็สงสัยว่าวันนี้โชคชะตาจะเล่นตลกอะไรกับเธออีกหรือเปล่า

“กรานฮา” เขาเริ่มอธิบาย “คือสมบัติส่วนหนึ่งในที่ดินของฉัน ตอนย่าโดมาอาศัยอยู่ที่นั่นกับลูก เธอตกพุ่มม่ายในระหว่างการปฏิบัติอันโหดร้ายที่เกิดขึ้นในลาตินอเมริกา เพราะสามีที่ชื่อว่าหลุยส์ซึ่งเป็นนายแพทย์ที่ได้รับการยอมรับนับถือถูกเรียกตัวไปพร้อมกับชายหนุ่มคนอื่นๆ และไม่กลับมาอีกเลย ฉันทำในสิ่งที่คล้ายๆ กับที่ทำกับเธอไปเมื่อครู่ นั่นก็คือการพาตัวเธอออกมาจากสถานการณ์เสี่ยงอันตรายนั้น แล้วให้เข้ามาอยู่ในบ้านฉัน ชินญอริต้า เธอเองก็กำลังจะเข้ามาอยู่ในบ้านฉัน เพราะเธอเป็น

เพื่อนชาวอังกฤษที่ฉันเข้าใจว่าจะมาสอนดนตรีและภาษาอังกฤษให้กับ เปปีต้าอย่างนั้นใช่ไหม”

“ใช่ค่ะ ซินญอร์” หญิงสาวนั่งทบทวนคำพูดเขา ระหว่างการสัมภาษณ์กับดอน รามอส นั้น เขาไม่ได้บอกรายละเอียดพวกนี้ให้เธอฟังเลยสักนิด โดยเฉพาะเรื่องที่ว่าเปปีต้าและแม่ของแม่หนูได้รับการช่วยเหลือออกมาจากสถานการณ์อันเลวร้าย...เรเชลเองเคยอ่านจากหน้าหนังสือพิมพ์มาเหมือนกัน ว่าเหตุการณ์อันน่าสะพรึงกลัวครั้งนั้นเกิดขึ้นระหว่างการรัฐประหารโดยฝีมือของทหารในแถบประเทศทางลาตินอเมริกา

ด้วยความที่หัวยังปวดแสบและหมุนตัว เรเชลจึงหลับตา ปล่ยยให้ความคิดล่องลอยกลับไปยังเมื่อครั้งที่เธอได้พบกับดอน รามอส กิล เดอ-ทอเรส คือนั่นที่จะเข้ารับการสัมภาษณ์ในลอนดอนนั้น เธอบอกกับป้าดอริสชัดเจนว่า ถ้านายจ้างเห็นว่าเธอมีคุณสมบัติเหมาะสม เธอตัดสินใจจะรับงานนี้ทันที

ปกติป้ามักจะคัดค้านแผนการชีวิตที่ผ่านมามาของเธอเสมอ แต่ครั้งนี้เธออ้างว่าตอนนี้เธออายุยี่สิบสามปีเต็มแล้ว และสามารถเดินทางไปทำงานต่างประเทศได้หากต้องการเช่นนั้น เธอไม่อยากแต่งงานกับแลร์รี เนวินส์ ซึ่งเป็นลูกชายของครอบครัวเพื่อนป้า แต่อยากจะทำอะไรก็ได้ที่เปิดหูเปิดตาดูโลก ซึ่งสเปนก็เป็นประเทศที่น่าสนใจ

แน่นอนว่าหลังจากได้ฟังแล้วพวกท่านพยายามคัดค้าน แต่เรเชลก็อธิบายให้เข้าใจว่า พวกท่านทำเพื่อเธอมาแล้วมากมายแค่ไหน นับตั้งแต่การแต่งงานของพ่อและแม่เธอฟังไม่เป็นท่า และถูกส่งตัวมาอยู่ที่นั่นตั้งแต่อายุสิบขวบ ตลอดเวลาที่ผ่านมา เธอขึ้นชื่อเรื่องที่ได้รับการเลี้ยงดูอบรมมาอย่างดี รวมถึงเรื่องการศึกษา ด้วยความที่ทั้งลุงและป้าสนใจทางดนตรีเป็นพิเศษอยู่แล้ว เธอจึงได้รับอิทธิพลในเรื่องนี้มาด้วย จึงเข้าเรียนและสำเร็จการศึกษาจากมหาวิทยาลัยดนตรีในกรุงลอนดอน

เรเชลรักการเรียนดนตรีที่นั่น แต่เธอกลับปฏิเสธที่จะเข้าเป็นส่วนหนึ่งของวงออเคสตรา เพราะเธอมีความฝันลับๆ ว่าอยากจะทำนักแสดงและประสบความสำเร็จในฐานะศิลปินเดี่ยว แต่สุดท้ายก็ต้องผิดหวังเมื่อเธอทำผิดพลาดตอนเล่นเชลโล่เดี่ยวไปแค่เพียงเล็กน้อยเท่านั้น

ศาสตราจารย์ลินดีสคาร์นบอกว่าตอนนั้นตัวเองแข่งเกร็งเคร่งเครียด เสียยิ่งกว่าสายเครื่องเชลโล่เสียอีก ทั้งที่ความจริงแล้วสถานการณ์จะต้องกลับกัน เธอจะต้องควบคุมเครื่องดนตรีเล็กๆ ที่สร้างเสียงดนตรีทรงอำนาจเครื่องนี้ให้ได้ ไม่ใช่ให้มันมาควบคุมเธอ

ดังนั้นเธอจึงปฏิเสธคำเชิญร่วมเข้าวงออเคสตรา และตอบรับคำโฆษณาในนิตยสาร *เดอะเลดี้* ที่ผู้เป็นป้าเป็นสมาชิกอยู่แทน เธอเขียนจดหมายสมัครไปตามที่อยู่ปรากฏในนั้น และอีกสองสามวันถัดมาก็ได้รับจดหมายตอบกลับจากโรงแรมลอนดอนบอกให้เธอไปสัมภาษณ์งานในวันศุกร์หน้า ซึ่งบังเอิญเหลือเกินว่าเป็นวันศุกร์ที่สิบสามพอดี

“ป้าหวังว่าหลานจะโชคดีในวันนี้” ป้าดอริสบอกเธอ ผู้หญิงเรามักจะไม่รู้ว่าควรจะทำตัวอย่างไร หรือควรจะทำตัวร้ายให้สุดชีวิต เรเชลคุ้นเคยกับชีวิตที่ผูกผันมาตั้งแต่อายุสิบสามปี และเมื่อจดหมายจากซินญอรา วาลคาเรล ในวาลิสซิบนั้น เธอก็ได้แต่ภาวนาว่าตัวเองจะประสบความสำเร็จ และได้รับโอกาสไปทำงานในสเปน

เมื่อวันศุกร์มาถึง รถแท็กซี่พาเธอไปที่โรงแรมรอยัลในแมนเชสเตอร์ หญิงสาวยึดสันหลังตั้งตรงและเดินเข้าไปในประตูที่มีพนักงานในชุดครีมน้ำตาลเปิดให้ พวกเขาของเธอตั้งแต่หัวที่ปกคลุมด้วยเส้นผมสีทอง ตัดเป็นหน้าม้าเหนือดวงตาระจางใสสีน้ำผึ้ง เรื่อยลงมาถึงจมูกที่งุ้มน้อยๆ และต่ำลงไปที่เรียวปากกว้างได้รูป

เรเชลเดินตรงเข้าไปที่ลิโอบบี้ ที่ปูด้วยพรมหนาจนเกือบถึงข้อเท้า ในความรู้สึกของเธอ พยายามทำเหมือนกับว่าเคยเดินเข้ามาในโรงแรมใน

เมย์แฟร์มาแล้วนับครั้งไม่ถ้วน แต่ดูเหมือนพนักงานที่ประจำหน้าที่อยู่หลังเคาน์เตอร์จะจับได้ได้ เมื่อพิจารณาจากสัทแบบสาวบ้านนอกที่เธอสวมใส่

“ฉันมีนัดกับชินญอร่าวาลคาเรล โนวาลิส” เธอแจ้งเขา “ดิฉันชื่อเรเซล เลย์น นัดไว้ตอนบ่ายสามโมงค่ะ”

เด็กหนุ่มท่าทางเหนื่อยล้ามองนาฬิกาที่ติดอยู่บนผนังบริเวณโถงต้อนรับ จากนั้นจึงหยิบโทรศัพท์ที่ขึ้นมาแจ้งเบอร์ห้องแกโอเปอเรเตอร์ ขณะแจ้งชื่อเรเซลนั้น สายตาเขาเหลือบขึ้นมองเธอด้วยความรู้สึที่ดีขึ้น

“คุณเลย์นใช่ไหมครับ” เขาเลิกคิ้วถาม สาบานได้เลยว่าเขาต้องเคยกันคว่มาก่อนอย่างแน่นอน “รอที่ลิโอบบ้นะครับ อีกสักครู่จะมีคนมาหาคุณ”

“ขอบคุณค่ะ” เธอขยับตัวจากเคาน์เตอร์มานั่งบนโซฟาตัวใหญ่ที่มีโต๊ะกลางเตี้ยๆ กรูหน้าโต๊ะด้วยกระจกขุนๆ วางอยู่ในระยะมือเอื้อมถึง ขาแข็งสั่นเทาไปหมด ความรู้สึกไม่ต่างจากตอนที่กำลังจะแสดงดนตรีต่อหน้าอาจารย์ในการสอบที่วิทยาลัยเลยสักนิด เธอมาถึงตรงเวลาและคาดว่าจะถูกสัมภาษณ์ทันที แต่เมื่อมองนาฬิกาอีกครั้ง ปรากฏว่าเป็นเวลาบ่ายสามโมงยี่สิบนาทีเข้าไปแล้ว จึงชักสงสัยว่าชินญอร่าผู้นั้นจะได้คนไปแล้วหรือยัง

หัวใจของเรเซลหล่นดับ ด้วยแอบวาดภาพสเปนสีสันอันสดใสไว้ในใจเป็นที่เรียบร้อย บัดนี้ภาพนั้นค่อยๆ จืดจางลงเรื่อยๆ

เวลาเหลือเกินที่คิดว่าตัวเองเป็นผู้สมัครเพียงคนเดียว...แต่แล้วความคิดทั้งหลายก็สะดุดลง เมื่อสังเกตเห็นผู้ชายท่าทางมั่นใจมากคนหนึ่งเดินไปที่เคาน์เตอร์ต้อนรับ เขาหยุดคุยกับพนักงานในนั้นครู่หนึ่ง ก่อนจะหันมาทางเธอ

ชายผู้นั้นนำสะดุดตาในทุกๆ แ่งมุม เรเซลพบว่าตัวเองจ้องเขาไม่วางตา ขณะที่เขาเดินตรงเข้ามาที่โซฟาข้างๆ และทรุดตัวลงนั่ง ชูดูสัทที่สวมใส่นั้นเนียนกริบและขนาดพอดีตัวราวกับถักมือ เผยให้เห็นสัดส่วนบน

เรื่อนร่างเขาให้ชัดเจน ทำทางและท่าเดินของเขาไม่ต่างจากมาธาออร์ที่ไม่ได้สวมผ้าคลุม หญิงสาวถึงกับนั่งอึ้งไปเมื่อเขามายืนนิ่งอยู่ตรงหน้า เพราะตะลึงในความหน้าตาดีของเขานั่นเอง

“คุณคือชินญอริต้าเลยใช่ไหมครับ”

“คะ คะ” คิดว่าตัวเองน่าจะลุกขึ้นยืน แต่โซฟาตัวใหญ่ที่นั่งอยู่ให้ความรู้สึกไม่ต่างจากหลุมทรายดูด และเมื่อพยายามตะเกียกตะกายลุกขึ้น กระบาก็เลื่อนตกจากตักลงไปอยู่ที่พื้น รู้สึกงุ่มง่ามเป็นกำลังเมื่อเห็นเขาก้มตัวลงเก็บมันขึ้นมาให้เธอ

“อย่าเครียดครับ” เขาพูดภาษาอังกฤษด้วยน้ำเสียงแบบคนลาติน หลังจากยื่นกระบี่กลับมาวางเอาไว้บนตักของเธอตามเดิมแล้ว จึงหลุดตัวลงนั่งบนโซฟาตัวข้างๆ กันนั่นเอง “น้องสาวของผมไม่ค่อยสบายสักเท่าไร ผมก็เลยลงมาทำหน้าที่สัสมาระณีนุคุณแทน ผมชื่อดอน รามอส กิล เดอ-ทอเรส ส่วนคุณก็คือสุภาพสตรีจากแอสเซสส์ ที่เขียนซึ่งเปี่ยมไปด้วยความรู้สึกมากมายฉบับนั้นมาหาไดมัวฮา”

วิธีการพูดจาของเขา หรือแม้แต่ น้ำเสียงติดจะล้อเลียนน้อยๆ นั้น เตือนเรเซลให้รู้ว่า เธอควรจะตั้งสติให้ได้โดยเร็วที่สุด ถึงจดหมายที่เขียนไปจะแสดงความรู้สึกดีๆ มากมาย แต่อาการงุ่มง่ามจะงะที่แสดงให้เห็นเมื่อครู่ คงพอทำให้เขารู้เป็นนัยว่าเธอขาดคุณสมบัติในเรื่องความสุขุม แบบที่ครอบครัวชาวสเปนนี้ต้องการ สำหรับใช้ในการค้นหาพี่เลี้ยงสักคน

“คุณย่าในจดหมายเอาไว้ครับ ชินญอริต้าเลย ว่าคุณไม่เคยมีประสบการณ์ในการเป็นพี่เลี้ยงมาก่อน แล้วทำไมอยู่ ถึงอยากทำงานหน้าที่นี้ล่ะครับ”

น้ำเสียงเขาทุ้มต่ำและเฝ้าวนใจอย่างบอกไม่ถูก หากแต่ก็ติดจะล้อเลียนนิดๆ เรเซลรู้สึกเหมือนโดนบังคับให้หันไปมองหน้าเขา และเมื่อหันไปก็พบว่า เขาเองก็กำลังมองเรียวปากของเธอด้วยดวงตาเปี่ยมไป

ด้วยความรู้สึกมากมาย

“ความคิดนี้ผุดขึ้นมาพร้อมๆ กับความน่าสนใจของงานค่ะ” เธอตอบ “ฉันเลยอยากลองดูสักตั้ง”

“ถ้าอย่างนั้นขออนุญาตผมเรียนให้คุณทราบสักนิดนะครับซินญูริต้า ว่าน้องสาวของผมประทับใจในจดหมายที่คุณเขียนมาก ก็เลยบอกมาว่าถ้าคุณมีลักษณะที่ตรงกับความต้องการแล้วละก็ ให้มอบตำแหน่งนี้ให้กับคุณได้เลย”

เรเชลพยายามควบคุมอาการตื่นเต้นที่พุ่งสูงขึ้นอย่างรวดเร็ว เธอหรีตามองเขาก่อนถาม

“แล้วคุณเห็นว่าเป็นยังไงคะ ซินญูริ”

“คุณเป็นคนพูดจาดี” เขาตอบ “แต่งตัวสุภาพ ผมเฝ้าและเล็บมือสะอาดเรียบร้อย แม่ที่รักลูกมากๆ คนหนึ่งจะต้องการอะไรในตัวของผู้เลี้ยงเด็กที่จะมาดูแลลูกสาวของเธอมากไปกว่านี้อีกล่ะครับ”

“นี่คุณกำลังบอกว่าฉันได้รับการว่าจ้างแล้วใช่ไหมคะ ซินญูริ” เรเชลรู้สึกหัวใจตัวเองกำลังกระพือปีกบิน รวากับมีปีกใหม่งอกมาทั้งสองข้าง

“จะบอกว่าคุณได้รับการว่าจ้างแล้วก็ได้ครับ ซินญูริต้า”

“แล้วจะให้ฉันเริ่มงานได้เมื่อไหร่คะ”

“ผมจะบอกรายละเอียดทั้งหมดระหว่างเราดื่มกาแฟและทานเค้กกัน” เขาลุกขึ้นยืนและยื่นมือออกมา เพื่อช่วยพยุงให้เธอลุกขึ้นจากโซฟา “มาเถอะครับ เราจะเข้าไปที่ลานจซึ่งจะเริ่มเสิร์ฟเครื่องดื่มสร้างความสดชื่นให้ภายในไม่กี่นาทีนี้แล้ว”

หนึ่งชั่วโมงหลังจากนั้น เรเชลออกจากโรงแรมรอยัลมายืนท่ามกลางแสงสว่างจ้าภายนอกตัวอาคาร เมื่อรถไฟมุ่งหน้าไปสู่แอสเซกส์ เหมือนได้ยินเสียงล้อที่บดอยู่บนรางตะโกนบอกเสียงความคิดของเธอออกมาว่า “เรเชล เลย์น เธอกำลังจะได้ไปสเปนแล้ว...ไปสเปน...ไปสเปน”

ถ้าได้ไปสเปน ก็แสดงว่าเธอมีโอกาสนะจะได้เจอกับดอน รามอสอีกครั้ง เขาเข้ามาประทับอยู่ในจิตใจเธอในทุกๆ แง่มุม แอบคิดว่าเขาเป็นผู้ชายที่สามารถสร้างความเจ็บปวดให้ผู้หญิงคนหนึ่งได้อย่างง่ายดาย แต่ถ้าเทียบกับความทรงจำที่เกิดขึ้นแล้ว ก็ถือว่าคุ้มค่าง่ายๆ กับทุกความรู้สึกถ้าต้องออกหักในที่สุด

หญิงสาวสะบัดความคิดนั้นออกจากหัว และเมื่อลืมตาขึ้นอีกครั้ง ก็พบว่าใบหน้าของผู้ที่เพิ่งช่วยชีวิตเธอสดๆ ร้อนๆ ลอยอยู่ตรงหน้า

สายตาเขามองลงมานั้นเหมือนมีความหมายอะไรบางอย่าง...

พอได้สติกลับคืนมาแล้วจึงสังเกตเห็นว่า หน้าตาเขาคอนไปทางอาหรับมากเอการ คิ้วดกหนาพาดโค้งอยู่เหนือดวงตาสีเข้ม โหนกแก้มสูง ถูกล้อมกรอบด้วยเคราที่ไล่เรื่อยลงมาจนถึงระดับริมฝีปาก

กลิ่นแห่งความอามหิตโหดเหี้ยมกระจายออกมารอบตัว แม้จะสวมสูทสมัยใหม่ตัดเย็บเนียบกริบกับเขาไว้ ก็ไม่อาจลดระดับความรุนแรงของมันลงได้ ความหล่อเหลาที่ละม้ายคล้ายคลึงกับดอน รามอสนั้นลดความคมเข้มเคร่งขรึมลงเล็กน้อย ยามเขาจ้องมองมาที่เรือนร่างบอบบางที่กำลังอ่อนเพลียและตกอยู่ในอาการเสียขวัญน้อยๆ ของเธอ และยังคงเอนราบลงบนเบาะหนังที่ยังคงนั่งร่วมกันอย่างใคร่ครวญ

“ดูคุณยังเด็กเกินกว่าจะมาเป็นพี่เลี้ยง” อยู่ๆ เขาก็พูดขึ้น “พี่เลี้ยงที่บ้านสมัยฉันยังเด็กนั้น เป็นผู้หญิงอ้วนเตี้ยหน้าตาบูดบึ้งอายุสี่สิบกว่าๆ ที่ชอบหงุดหงิดหัวเสียเป็นประจำ ยุคสมัยมันเปลี่ยนไปแล้วสินะ”

“คะ” เธอเห็นด้วย รู้สึกไม่ค่อยพอใจผู้ชายที่ทำให้เธอพาลนึกไปถึงเต็นท์สีดำตั้งอยู่ท่ามกลางทะเลทรายร้อนผ่าวคนนั้นเอาเสียเลย คิดว่าเขา น่าจะเหมาะกับการสวมผ้าคลุม ที่สามารถปกปิดรูปร่างตั้งแต่คอลงไปจนถึงระดับความสูงของรองเท้าบูท

ไม่น่าเชื่อว่าใช้เวลาแค่ไม่กี่ชั่วโมง เธอสามารถเดินทางออกจาก

บ้านในฟาร์มอันเขียวขจี มาสู่ดินแดนอันลึกลับที่เต็มไปด้วยความโหดร้าย
ที่ซึ่งผู้ชายมีทัศนคติกับผู้หญิงในฐานะของนายและทาส

สัญชาตญาณบอกให้เธอพาตัวเองออกไปให้ห่างจากผู้ชายคนนี้ให้
มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ แม้เขาจะเป็นคนช่วยชีวิตเธอเอาไว้ก็ตาม

อะไรบางอย่างในแวตาคู่นั้นเกือบจะทำให้เธอเดาออกมาว่า เขา
สมควรได้รับอะไรจากเธอเป็นสิ่งที่ตอบแทนจากกระทำครั้งนี้

สายตาของเขาลุบต่ำลงมาที่ปากเธอ จากนั้นจึงมองไปยังมือทั้งสองข้างของตน แม้จะอยู่ในอาการสุขุม แต่ดวงตาคู่นั้นแลดูทรงอำนาจด้วยการแสดงออกทางสีหน้าและท่าทาง

เขาเหลือบมองนาฬิกาเรือนทองสายหนึ่งที่รัดอยู่บนข้อมือ มัน
ติดกับเนื้อผ้าสีขาวของข้อมือเสื้อเชิ้ตเขามากมาย

“อีกไม่กี่นาทีเท่านั้นครับ ซินญูอิต้า เราก็จะถึงประตูของปราสาท
กันแล้ว ถ้าดูจากอาการช็อกที่กำลังเกิดขึ้นกับเธอ ฉันเดาว่าลูกพี่ลูกน้อง
ของฉันที่ชื่อว่ารามอส คงไม่ได้เล่ารายละเอียดลงลึก และปล่อยให้เธอ
จินตนาการถึงที่นั่นว่าเต็มไปด้วยความอบอุ่นและสะดวกสบาย ซึ่งต่างกับ
เรื่องจริงที่ได้เห็นด้วยตาในตอนนี้”

อยู่ๆ เขาก็เอนตัวเข้ามาจนใกล้เรเซล ใกล้เสียจนเธอได้กลิ่นยาเส้น
ฉุนจัด และกลิ่นสบู่หอมแรงไม่แพ้กันโขยเข้าจมูก ถึงจะเป็นคนผิวเข้ม แต่
ผิวกายสะอาดสะอ้านเป็นมัน ฟันขาวสะอาดปรากฏให้เห็นรำไรภายใต้
ริมฝีปากหนาได้รูป

“เขาคงไม่พูดถึงฉันด้วยซ้ำไป ใช่ไหม...”

หัวใจของเธอเหมือนหล่นวูบไปอยู่ที่สี่โครงรู้สึกได้เลยว่าตัวเองขยับ
ตัวถอยเข้าพิงเบาะรถหนานุ่ม สายหน้าทั้งๆ ที่ยังปวดแปลบและไม่อาจขยับ
ตัวได้เป็นปกติ ท่าทางความเจ็บคงแสดงออกให้เห็นทางสีหน้า เขาจึงชาย
ตาขึ้นมองเหนือหน้าผากซึ่งเริ่มปรากฏให้เห็นเป็นรอยซ้ำ

“คิดว่าการเดินทางมาสเปนของเธอคงเป็นทั้งฝันดีและฝันร้าย ฉันหวังว่าทั้งฉันและคนขับแท็กซี่โคริยาผู้นั้น คงไม่ได้ทำให้เธอรู้สึกเสียใจที่เดินทางมาที่นี่”

“ไม่หรอกค่ะ” เธอบอก “ถึงกระป๋องฉันจะหายไปทั้งใบก็ตาม”

“ให้ตาย นี่แหละนะ...ความหายนะในสายตาของผู้หญิง!” ประกาศในดวงตาเขาบอกให้รู้ถึงอะไรบางอย่าง มันเหมือนเป็นดาวตกที่ร่วงลงมาระหว่างชะตากรรมของเธอและเขา “ลองนึกภาพว่าตอนนี้เธออยู่ในชนบทของสเปน เธอจะไปหาซื้อแปรงสีฟัน ลิปสติก หรือแม้แต่เสื้อผ้ามเปลี่ยนได้จากที่ไหน”

“ค่ะ” เสียใจไม่น้อยเมื่อนึกถึงภาพชั่ววูบของทั้งหมดกลายเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อยไปพร้อมๆ กับแท็กซี่คันนั้น เธอใช้เงินที่เก็บสะสมมาไปกับการซื้อเสื้อผ้าเนื้อบางนุ่มนวล ที่เหมาะกับสภาพอากาศในประเทศเซตใต้

แต่ตอนนี้ทั้งหมดกลับหายไปก่อนที่จะเธอจะมีโอกาสได้ใส่มันเสีย

น้ำตาเริ่มไหลเอ่อขึ้นมาเริ่มขอบตา ที่ป่าเคยทำนายเอาไว้ว่า การเดินทางมาที่นี่คือความผิดพลาดครั้งใหญ่ ดูท่าจะกลายเป็นจริงขึ้นมาอะไรเสียแล้ว

“จำคำพูดของฉันเอาไว้เลย” บ๊าดอริสบอกเธอ “เธอจะต้องวิ่งแฉ่นเผ่นจากประเทศบ้านป่าเมืองเถื่อนนั้นกลับมาที่นี่! เพราะถึงตอนนี้ก็คงไม่มีอะไรดีไปกว่าสมัยที่พวกคนโรมันนั่งมองคริสเตียนถูกสิงโตกระซวกแซนชาขาดจากตัวที่ละท่อนนั้นหรอก!”

“น้ำตารึ” หัวแม่โป้งแข็งแรงไล่เบาๆ ขณะการิม เอลคาลิดเซ็ดหยดน้ำตาที่ไหลลงมาเปื้อนพวงแก้มเธอ “ฉันไม่ควรพูดว่าเธอเป็นเด็กสาวที่ห่วงแต่ข้าวของแบบนั้นเลยแท้ๆ”

สัมผัสของเขานับเป็นหน้า ไม่สามารถทำให้เธอตื่นเต้นได้เหมือนที่